

JOE MELLOW

Cees van den Berg

Joe Mellow

met illustraties van
Monique Dozy

Van Cees van den Berg verschenen bij Lemniscaat:

Gevonden

Paloma

Lotje Later

© 2022 Cees van den Berg

Omslag en illustraties: © 2022 Monique Dozy

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,

3062 HL Rotterdam, 2022

ISBN 978 90 477 1467 5

NUR 284

Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor meer informatie, lessuggesties
en extra's op www.lemniscaat.nl

16

'Als hij er weer niet is, stap ik op het eerste het beste vliegtuig naar New Orleans en sleur ik 'm persoonlijk mee naar Nederland,' zegt oom Paul gespeeld boos.

'Hij is net geland,' zeg ik. 'Kijk maar,' en ik wijs naar het grote bord. We lopen door naar de aankomsthal.

Reizigers komen de hal uit. Sommigen met niet meer dan een koffer, anderen slepen hun totale huisraad mee. Althans, zo lijkt het.

In de verte zie ik iemand een hoop stennis maken en constant op de bagageband wijzen. Maar die is leeg. Een medewerker van de luchthaven, waarschijnlijk verantwoordelijk voor de passagiersbagage, schrijft iets op.

De boze man is Joe Mellow. Ik herken hem direct. Hij is het duidelijk niet eens met de gang van zaken. De man van de bagage hoort 'm aan, maar is niet echt onder de indruk. Waarschijnlijk is dit niet zijn eerste boze klant. De medewerker overhandigt Joe een formulier en loopt weg. Joe roept de man iets na, pakt zijn koffer en tas en komt onze kant op.

'Meneer Mellow,' zeg ik. Hij kijkt op. Hij draagt een platte pet, maar je kunt goed zien dat hij kaal is. Zijn gezicht is getekend door z'n leeftijd. Hij heeft een ringbaard met geitensik. Het witgrijze haar tekent prachtig af tegen zijn donkerbruine huid. Hij draagt een felblauw pak met een lichtblauw blokmotief. Zijn schoenen zijn wit met zwarte neuzen en flanken.

Joe ziet eruit als een echte heer.

Een jazzmeneer.

‘Is er een probleem?’ vraag ik.

‘Mijn sax is pleite,’ zegt hij.

‘Uw saxofoon? Kwijt?’

‘Dat zeg ik.’

Ik steek mijn hand uit. ‘Ik ben Orlando.’

Hij twijfelt, maar pakt mijn hand. ‘Ik ben Joe.’

‘Aangenaam,’ zeg ik.

‘Je hebt een mooie naam.’ Hij kijkt naar de drumstokjes, maar zegt of vraagt niks.

‘Ja, dat weet ik,’ zeg ik. ‘Ik ben naar u vernoemd. Mijn vaders idee.’

Joe richt zijn aandacht op oom Paul, die naast me staat en hem opneemt. ‘Is dat je vader?’

‘Nee, dat kan niet,’ zeg ik. ‘Dat heb ik u geschreven. Mijn vader ligt in coma. Daarom bent u hier. Dit is mijn oom. Paul. De broer van mijn vader. Oom Paul heeft alles met u geregeld.’

Ze schudden handen. Ik weet dat oom Paul moeite heeft om niet over het geld te beginnen dat ik de eerste keer heb opgestuurd. Ik heb ’m laten beloven daar z’n mond over te houden. Als oom Paul kwaad wordt, en dat kan hij goed, zit Joe in no-time weer in het vliegtuig terug, ben ik bang.

‘Dit formulier moet ik inleveren. Dan gaan ze kijken of ze m’n sax terug kunnen vinden. De sukkels. Wie raakt er nou een saxofoonkoffer kwijt?’

‘Was het niet beter geweest om de saxofoonkoffer als handbagage mee te nemen?’ wil oom Paul weten.

Joe kijkt mijn oom zwijgend aan, zucht diep en marcheert weg.

‘Klaploper,’ bromt mijn oom en we sjokken achter Joe aan.

De man achter de balie probeert Joe zo goed mogelijk te helpen, ondanks Joes beschuldigingen en beledigingen.

‘Je kunt beter plees gaan schoonmaken, want voor dit werk ben je ongeschikt,’ zegt Joe hoofdschuddend.

‘Ik begrijp dat meneer boos is, maar...’

‘Maar wat? Jullie maken een dure saxofoon kwijt en dan zijn jullie verbaasd dat ik boos ben?’

‘Nergens is bewijs te vinden dat u uw saxofoon heeft ingeboekt. Nergens.’

‘Omdat dit waardeloze systeem zegt dat ik lieg, kan ik naar m’n saxofoon fluiten?’

‘Ik zeg niet dat u liegt. Ik zeg alleen dat ik nergens kan vinden waar en wanneer uw sax is ingeboekt. We zullen er alles aan doen om...’

‘Zak erin! Je bent een hopeloos geval. Als ik jou was, zou ik m’n ogen uit m’n kop schamen. Ga naar huis, verscheur je diploma’s... als je die tenminste hebt, en spoel ze door de plee. *Fool!*’ Hij draait zich om en beent met grote boze stappen de hal door.

Joe ziet eruit als een heer, maar zo gedraagt hij zich niet. Wat een ongelikte beer. Wel eentje die prachtig kan spelen, zou mijn vader zeggen.

Je kunt iemand bewonderen om wat hij of zij doet. Maar tegelijk kan die persoon een naar karakter hebben. Zo’n persoon staat nu halverwege de grote hal achterom te loeren waar wij blijven.

We bedanken de man achter de balie.

‘Sterkte,’ zegt hij.

Oom Paul en ik gaan achter Joe aan.

‘Het gaat hard achteruit met dit land,’ bromt Joe.

‘Hoezo?’ vraag ik.

‘Als ik in New Orleans op straat loop, word ik altijd herkend of willen mensen een praatje maken. Hier...’ Joe maakt een wijds gebaar. ‘Hier...’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Misschien weten de mensen hier in Nederland niet wie u bent,’ probeer ik voorzichtig.

‘Niet?’ gooit Joe eruit. ‘Ik heb gespeeld met Herbie Hancock, Quincy Jones, Monk, Max Roach... noem maar op. Ik stond met alle grote namen op jullie North Sea Jazz Festival. Hoezo weten ze niet wie ik ben?’

Het voelt alsof ik net een flink standje van mijn moeder heb gekregen.

‘In elk land op de wereld bestaan er Mellowers! Elk land.’

‘Mellowers?’ vraag ik. ‘Wat zijn dat?’

‘Je haalt mij naar Nederland om je vader uit een coma te spelen en je weet niet wat een Mellower is?’

Oeps!

‘Een Mellower is een Mellow Follower. Iemand die mij volgt. Altijd en overal. Een fan. Een diehard fan!’ Joe is kwaad. Hij spreidt zijn handen en kijkt boos rond. ‘Niks. Niet een! Wat een land!’

Mijn vader is een Mellower, wil ik tegen Joe zeggen.

‘Auto!’ commandeert oom Paul. Die heeft het helemaal gehad. Gedrieën lopen we zwijgend, ieder met zijn eigen gedachten, richting de parkeergarage.

Ik moet ineens aan de spreekbeurt over de Rubicon en Julius Caesar denken. Zou Joe een moderne versie van Caesar zijn?

En... zijn we zojuist de Rubicon overgestoken?

17

‘Hier blijf ik echt niet overnachten.’

We staan met z’n drieën voor het hotel dat oom Paul voor Joe geboekt heeft. Het ziet er oud uit. HOSTEL VOGELLAND staat er op de muur geschilderd. Het gebouw ziet eruit alsof het vroeger een fabriek is geweest, of zo.

‘Breng me naar een fatsoenlijk vijfsterrenhotel, anders ben ik weg.’

‘Geen probleem,’ zegt oom Paul. ‘Zeg maar waar je heen wilt.’

‘Maak me niet uit, als het maar vijf of meer sterren is. Je stopt artiesten zoals ik niet in een krot als dit.’

‘Hier vlakbij staat een chique vijfsterrenhotel. Daar verblijven staatshoofden en royalty’s.’

Joe pakt z’n koffer op en wil vertrekken. Wij blijven staan.

‘Kom,’ zegt hij. ‘Jullie moeten mij inchecken.’

‘Dat doen we alleen hier,’ zegt oom Paul en hij wijst naar het hostel.

‘Ik dacht dat we net hadden afgesproken dat ik naar een echt hotel zou gaan?’

‘Met jezelf,’ zegt oom Paul. ‘Niet met ons. Maar... voel je vrij om zelf een hotelkamer te boeken. Ik moet erbij zeggen dat je natuurlijk veel duurder uit bent. Dat kan zomaar oplopen tot, zeg... negenhonderd euro.’

O jee! Joes gezicht verhardt.